

Tarihimizin Tarihi-

4

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (107.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Tarih, Müslüman'ın kaleminden çıkmalı ve 'dini etkileyecek' diye yazılan şey olmalıdır. Yani Müslüman geçmişini anlatıyor olsa da gelecekteki nesillerin imanına etki edeceğinin şuuruyla yazmalıdır. Yoksa yazarın yalnızca Müslüman olması bir şeyi değiştirmez.

Eğer Müslümanlar tarih ilmini Müslüman olmayanlara terk ederlerse bu, kurda kuzuyu teslim etmek kadar ağır bir sonuca razı olmaları anlamına gelir. Dikkatimizi çekmesi açısından, tarih ilmini iki asırdan beri kâfirlerin yazıyor olmalarının sonuçlarına birtakım örnekler verebiliriz.

Mesela Allah Teâlâ'nın varlığının inkârını tarihin köklerine dayandırabilmek, bugünkü tarih ve sosyoloji birleşiminin, Allah'a imanı ilkel çağların insanların bir değeri hâline getirmesi önümüze gelmiştir. İnsanın aslının maymun olmasını tarihî bir gerçek gibi gösterebilmek de bunun bir boyutudur, tarihe mal olmuş bir yalan olduğu hâlde.

Bir yerde bulunan fosil hakkında yapılmış yorumlara inandırılmadan önce, inanılması gerekenin, bir taş parçası altında bulunan başka bir taş parçasının gerçekten önemli bir buluntu 'gerçeği' olduğu söylendi. Sonrasında ise maymunlarla ilgili 'gerçekler' daha kolay inanılacak şeylere dönüştü. Ümmet-i Muhammed'in gözüne baka baka söylenen yalanlardı bunlar ve hâlâ Müslümanlar'ın ders kitaplarından tamamıyla sökülüp atılmış değildirler.

Bir fosili bulan Müslümanlar olsalar değerlendirip ulaşacakları gerçekler apayrı olurdu, zira bunu Allah Teâlâ'nın yeryüzünde ulaşmamızı istediği hakikatlerden biri olarak görürlerdi. Ancak kâfirler, buldukları fosili dedeleri sandılar. Adı anılmaya değmeyecek bir Yahudi bozuntusu çıkıp insanın aslının maymuna uzandığını söyledi. Bunu da hem hayalî bazı şeylerin olduğu listeye dayandırdı hem de bulduğu iki kemik parçasına 'Âdemoğlu'nu sattı.

Kâfirin elinde hamuru yoğrulan çörek hâline gelen tarih, istedikleri kıvama böyle getirilebildi. Hiçbir ilim dalı, Müslüman olmayanların elinde bulunmamalıdır. Evet, onlar da fizikten tarihe kadar her ilimle meşgul olmalı ama ilmin başı Müslümanlar'ın elinde bulunmadığı sürece zararı insanlığın göreceği unutulmamalıdır.

Tarih ve biyoloji ilminin Müslümanlar'ın elinde olmamasının faturası insanlığın babası Âdem aleyhisselamı kaybetmesi olmuştur. Buna kanan insanlar sırtarak ve hayâ etmeden, bir hayvandan üreyebileceklerini söyler olmuşlar ve bunu ders kitabı malzemesi yapmakta sakınca görmemişlerdir. Kontrol Müslümanlar'ın elinde olmalıdır, aksi takdirde babamızla oynuyorlar!

Bunun doğal sonucu olarak da biz vahiyle bir mücadeleye girişildiğini görmekteyiz. Bilgilerimizin aslı olan vahyi tarihe yön veren birinci madde olarak görmediğimiz veya böyle görmeyenlerin kitaplarına, ansiklopedilerine yöneldiğimiz sürece insanlığa terzilikten demir işlemeye ve kanun koymaya varıncaya kadar bugünkü şeklini veren yüz yirmi dört bin peygamberi de koyacak bir yer bulamayız. Böyle olduğunda Musa aleyhisselam da bir efsaneden ibaret kalacaktı veya Mısır idaresine başkaldırmış bir terörist olarak. Çünkü vahye inanmayan bir kalemin yazdığı tarihte Allah Teâlâ'nın Musa aleyhisselama verdiği emirler de yer almayacak, böylece koskoca Kelimullah peygamber olan Musa aleyhisselam bir maceraya dönüşecektir.

Bizler insan olmamızı, elbise giymemizi, evlenmemizi, sanayiciliğimizi peygamberlerle başlatıyoruz. Demir işlemeyi Davud aleyhisselamla, devlet mekanizmasını Resûlullah aleyhisselatu vesselamla tanıyoruz. İlk elbiseyi giyen Âdem aleyhisselamdır ve buğday ekmek de ilk kez yine ona öğretilmiştir. Bu, başında peygamberlerin durduğu bir insanlık projesinden söz etmektir. Hâlbuki diğer örnekte baş

şöyle dursun, ortada dahi peygamberlerin varlığı söz konusu görülmemektedir. Vahiy ve peygamber, etkin bir güç olarak var değildir.

Neticede Allah'ın sözünün cari olmadığı binlerce sene geçmiş sayılıyor. Allah'ın sözünü devre dışı bırakmak insanlığı bitirmek anlamına geleceğinden, ilk peygamberden başlayan peygamberlik etkisiyle tarihin devamını sağlamanın gereğini vurguluyoruz. Yazmaya gelince biz kenarda durup onlar yazıp bize okutuyor olunca da bu etki biz farkında olmaksızın siliniveriyor.

İnsanlığın on bin yıllık yeryüzü serüveniyle (mesela kâğıdın icadı) ilgili doküman oluşturmak zor olduğundan bunun birazını tahmin birazını da ilaveyle yazmak zorunda olduğumuzu söylüyorsa tarihçi, biz de tarihin her şeyi yazmak mecburiyetinde olmadığını söyleriz. Sorunlu bilgiye ulaşmaktansa cahil kalmamız daha iyidir. Ele ulaşan bir belge olduğunda, bir kazıdan veri elde edildiğinde bu incelenebilir ama illa üretilmek zorunda değil. Keşif bir nesne üzerinden yapılabilir.

Tarihin kahraman olarak anması gereken isimler, bir tarihçinin yalanı veya uydurması yüzünden insanlığın düşmanı olarak işte böyle anılabiliyorlar, insanlığın yüz karası olması gerekenler ise yine bu sebeple el üstünde tutulmaktadırlar. Tarihi İslam süzgecinden ve Müslüman takvasından geçirmemek buna mal oluyor.

'Ümmet-i Muhammed' oluşumuzun 1400 yıllık tarihi de bu hassasiyetle incelenmeli ve yazılmalıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden yüz yıl sonra Bağdat, Kûfe veya başka bir şehirde vuku bulmuş beş bin kişi üzerinde etkili olmuş bir çatışmayı naklederken taraflardan birini katil birini maktul olarak andığımız zaman bunun tarihte aslında gerçekleşmiş olup olmadığından emin değilizdir. Bu durumun en canlı örneği Siffin Savaşı'dır. Ali ile Muaviye radiyallahu anhuma arasında gerçekleşen savaşta yetmiş bin kişinin öldüğüne dair nakiller var. Hâlbuki toplam katılımcısı kırk bin kişi olmayan bir hadiseydi.

Dememiz gerekir ki tarih; Allah korkusuyla, adaletle, vicdanla ve yüzde yüz doğrulukla yazılmalıdır. Adalet, bir pozisyona tam şahit olarak nakletmektir.

Tarihçinin yediye yetmiş, yetmiş yedi yüz olarak nakletmesi yani olaylara abartı katması bir âdettir. Verdiği bilginin kabarık olmasıyla eserinin güçleneceğini düşünür. Ancak biz bu tarihi okurken kıyamet gününde en ağır dosya olacak 'katil-maktul' meselesini okuduğumuzun ayırında olmalıyız. Bir Müslüman'ın ölümü çok ağır bir konu olabileceken ölü sayılarını birtakım amaçlarla artırmak, fazla göstermek nasıl kabul edilebilecek? Yahut bir grubu kökten dinsiz göstermek, şeriatı çiğnediklerini yazmak, karşılarında yer alan tarafın da bundan dolayı onları ezdiğini ifade etmek...

Ya ölüm üzerinden yedi kişilik cinayeti yedi bin kişi olarak nakletmek ya da ağaçlara bile secde ettirecek kadar secde meraklısı bir ümmetin bir bölümünü kâfirler listesine katarak tasvir etmek; ikisi birbirinden aşağı değil. Hem ümmet-i Muhammed'in alınına bir kara leke sürülüyor gelecek kuşaklar açısından hem de o lekenin zamanla gruplaşmaya ve tam da tasvir edildiği gibi gerçekleşecek bir olaya dönüşmesine sebep olunuyor.

Üç dakikalık bir olay, üç asırlık bir kavgaya dönüştürüldüğünde adı bugün Şiilik ya da başka bir şey oluyor, yüzlerce sene sonra dahi kavga konusu olmaktan düşmüyor. Çünkü bir yalan üzerinden iskelet kuruluyor ve gelen her yeni nesil o iskeleti sıvıyor. Bir abartı-yalan ihdas edilmiş, onun üzerine her gelen nesil ekleme yaparak çoğaltmış.

Bunun en canlı örneklerinden biri Şiiler'in Müslümanlar arasında fitne sebebi yaptıkları Gadir Hum olayıdır ve hâlâ Şiiler arasında propaganda için kullanılmaktadır. Son zamanlarda Türkiye'den Şiiliğe doğru kayıp sosyal menfaat elde etmek isteyen cühela, Gadir Hum diye bayram bile icat etmişlerdir. Olayın aslı bakınız nasıl gelişmiştir, bu sütten bu peynirin çıkması mümkün müdür:

Peygamber Efendimiz aleyhissalatu vesselam, malumunuzdur ki bir defa haccetmişti. Ali radiyallahu anhu askerî bir görev için ordusuyla beraber Yemen'e gönderdiği bir hac zamanında, Ali radiyallahu anhu ve askerleri arasında bir tartışma yaşandı. Hz. Ali'nin yanlarında olmadığı esnada ellerindeki ganimetlerden bazı elbiseleri giyen askerlerinin bu hareketini gören Hz. Ali, ne yaptıklarını sorunca onlar da 'nasılsa bunlar bize verilecek, şöyle bir fors atalım dedik' anlamına gelecek sözler etmişlerdi.

Ali radiyallahu anhu, üzerlerindeki şeyleri çıkarmaları talimatını verince bu durum bir miktar gönül kırıklığına sebep oldu. Yol boyunca da Hz. Ali ve yanındaki mücahitler arasında bu gerginliğin etkisi sürdü. Neticede Hz. Ali, verilen vazifeyi hallettiğine dair Efendimiz aleyhisselama haberci gönderdi ve ganimetlerden henüz üzerindeki toprağı dahi silinmemiş bir altın parçasını da yolladı. Gadir denen yerde mola veren Efendimiz aleyhisselama gelen elçi, söz konusu gerginliği de haber verince Efendimiz aleyhisselam, "tayin ettiği emire itaatın kendisine itaat ve ona isyanın kendisine isyan olacağını" buyurmuş bir peygamber olarak bu haberden rahatsız oldu.

İtaat etmekle memur olan askerin bir de üstüne haklıymış gibi yanlış tavır sergilemesi, yanındakilerin Ali radiyallahu anhu itiraz etmesi Efendimiz aleyhisselamın memnuniyetsizliğine sebebiyet veriyor. Nitekim Resûlullah aleyhisselam, "kim beni dostu kabul ediyorsa Ali onun dostudur" buyurmuştur. Zaten onu sevenlerin onun görevlendirdiği kimseyi sevmemesi de mantık dışıydı.

İşte bu cümleyi, şimdi 'Şiiler' olarak isimlendirilen kesim, bir nevi "ben ve Ali" olarak anlamışlardır. Aynı zamanda "bugün size dininizi tamamladım" (يَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ) (دِينًا الْإِسْلَامَ) ayetinin de o gün indiğini söyleyerek işin içine yalan karıştırmışlardır.

Dinin, Ali radiyallahu anhu'nun "Peygamber'in yerine geçmesinden sonra" tamamlandığını bir kere kabul ettikten sonra Peygamber ölür ölmez Hz. Ali'nin onun yerine geçmesi gerektiği mantığı doğar. Dolayısıyla Ebu Bekir, Ömer ve Osman -radiyallahu anhum- de gasıp (gasp eden) pozisyonunda görülebiliyorlar, bu bakış açısıyla.

Tavuk yumurtasından eşek çıkması ne kadar komik veya mümkün ise bu olay da o kadar komik veya mümkündür.

Bu olayı Müslümanlar olarak şöyle görmekteyiz:

1- Bu olayın doğruluğunda hiçbir sıkıntı yoktur. Sahih bir hadis-i şeriftir. Ali radiyallahu anhu böyle bir itiraz yapılmış, Efendimiz aleyhissalatu vesselam da Hz. Ali'nin yanında durmuş, müminlerin onu sahiplendikleri gibi Ali'yi de sahiplenmelerini istemiştir.

2- Bu ümmetin içinde Resûlullah'ı peygamber bilip her gün kıldığı namazından sonra onun ehl-i beytine salat ve selam getirip de Hz. Ali'yi sevmeyen tek bir Müslüman bile olmamıştır. Ümmetimizin içinde "Ali'yi sevmemek" diye bir hastalık yoktur. Onunla savaşan Muaviye radiyallahu anhu, o öldüğü gün matemini dahi tutmuştur. Hatta karısı "bu ölen daha dün savaşmış kişiydi" diye hatırlatınca şu karşılığı vermiştir: "Ali mi öldü zannediyorsun, ölen Resûlullah'ın ilmiydi."

Resûlullah aleyhisselamın sevdiğini sevmemek bir mümin için mümkün değildir. Fakat taşları da yerine oturtmak zorundayız; nasıl ki Musa ve Salih aleyhisselamın ikisi de peygamber olduğu hâlde ikisini bir tutmuyoruz ve Musa aleyhisselamı ulu'l-azm peygamberlerinden biri sayıyoruz, "Allah'ın peygamberleri arasında hiçbir fark gözetmiyoruz" ayetini de okuyoruz ancak Resûlullah aleyhissalatu vesselamın ondan sonra başka peygamber gelmeyecek olması hasebiyle de bir ayrıcalığını biliyoruz. Başka bir örnekle, ikisi de İslam'ın beş esasından olmakla birlikte, namaz kılmayanın kâfir olacağından söz edebiliyoruz ancak oruç tutmayan için bunu söylemiyoruz.

'Rafizîlik' olarak adlandırılan ve Ebu Bekir ile Ömer radiyallahu anhumayı reddetmek üzerine kurulu fırka, "Ali ve Ali'den başkası yoktur" iddiasıyla yola çıkmıştır. Bu iddianın bize faturası Sünnilik-Şiilik ayrımıdır. Başka olaylar da buna tuz biber olmuşlarsa da Gadir Hum olayı böylece hiçbir bağlantısı olmadığı ve olayın aslıyla hiçbir ilgisi bulunmadığı hâlde sadece bir firkalaşma, ümmeti ikiye bölme projesi olarak şeytan tarafından ortaya konmuş ve proje tutmuştur.

Tutmuştur; çünkü bir Şii, Ebu Bekir radiyallahu anhın 'haksız' ve 'Peygamber aleyhisselamın yerine zorla geçtiğini' söylediğinde bunu yukarıda geçen ayete dayandırır, kendince. Tarihi Allah'tan korkmadan yazar ve konuşur olduktan sonra en basit örnekle böyle bir durum ortaya çıkabilmektedir. Yalnızca bugünkü Suriye hadiseleri üzerinden yaşanmakta olan 'Şiilik' ayrışması ümmetimize neye mal olmuştur diye incelediğimizde yitip giden yüz binlerce can ortada durmaktadır. Tarih boyunca bundan çok daha fazlası söz konusudur. Evvela Emeviler'in yıkılışına sebep olmuşlar, sonra Abbasiler'in ve ardından Selçuklular'ın... Osmanlı'nın da başını çok defa ağrıtmışlardır.

Ebu Bekir radiyallahu anhın halife seçilmesi, Ömer radiyallahu anhın kendi yerine danışma kurulu bırakması, Aişe radiyallahu anhanın katıldığı Cemel, Siffin vakasını, Abdullah ibni Zübeyr'in şehit edilmesini incelediğimizde de görürüz ki tarih ucuz bir bilim değil, test edilmesi pek pahalıya mal olan bir ilim dalıdır. Yapılan yanlışlar ümmet-i Muhammed'in asırlarına mal olabilmektedir.

Bu sebeptendir ki bir oryantalistin verdiği bilgiler esas alınır ve Müslümanlar'a okutulursa aslında Müslümanlar beyinlerine fitili çekilmemiş bombalar yerleştirmişler demektir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.